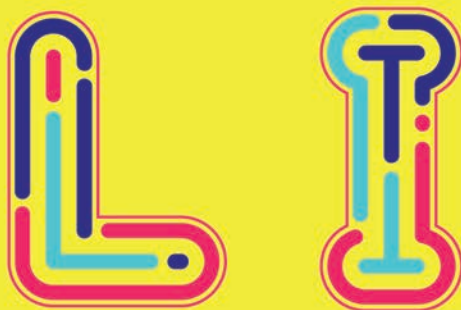

Ben Brooks

labutxaca

«*Lolito* és el llibre més divertit que he llegit en anys.
Vaig quedar impressionat.»

NICK CAVE

Ben Brooks

Lolito

Traducció d'Ernest Riera

Empúries
Barcelona

Títol original: *Lolito*
© Ben Brooks, 2013
Publicat per acord amb Canongate Books Ltd, 14 High Street,
Edinburgh EH1 1TE

La primera edició d'aquesta obra es va publicar
a Empúries l'any 2014

Primera edició en aquest segell: maig del 2016
© de la traducció: Ernest Riera Arbussà, 2014
© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Liberdúplex
DIPÒSIT LEGAL: B. 2.421-2016
ISBN: 978-84-9930-987-3

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

És el primer dia de les vacances de Pasqua. L'Alice se n'ha anat a Antigua amb el seu pare i els meus pares han anat a Rússia per veure com l'oncle Michael es casa amb una dona que va trobar per internet.

Sóc al llit.

No em penso tornar a moure mai més.

Creixeré fins a tenir la mida d'un cotxe i el pes d'un lleó i fins que els braços em semblin antenes. Els bombers hauran de fer un forat a la paret per treure'm de casa i un equip de documentals ho filmarà. Les amigues de la mama es miraran el documental totes juntes, amb les mans fent pressió als genolls i miolant. *El meu fill pesa dues tones*. Quan tingui un atac de cor sobtat i em mori, elles li trucaran per disculpar-se i li prometran una lasa-nya imminent.

L'Amundsen salta al llit. S'ajau, enterra el cap a la meva panxa i exhala. L'única cosa que he de fer els propers quatre dies és treure'l a passejar i donar-li menjar. La mama diu que si se'm mor, em donarà en adopció. Ho deia de broma, però de totes maneres ho he buscat i

no es pot «donar la gent en adopció». Hi ha un procediment. Primer l'has de donar als Serveis Socials.

Faig fora l'Amundsen del llit amb una empenta i li dic *fot el camp* amb la mirada. És una decepció colossal, aquest gos. Volta per tot arreu com un ximple, llepa els coixins, persegueix les arnes i es menja els seus vòmits. Jo volia un gos que em salvés la vida, com la Lassie, per poder formar un equip inseparable i inspirador, capaç de gestes astoradores de força i valentia. L'Amundsen no fa res. Si li tapes el cap amb una manta, s'adorm instantàniament.

L'Aslam truca quan el bullidor bull. Se'l sent emocionat i les paraules se li ajunten. Vol que vagi a una festa en una casa de Huntsdon Street.

—No —li dic—. De cap manera. Em penso fer un te amb Nesquik i banyar-me i mirar *Planeta glaçat* al llit. —L'Aslam ja m'ha trucat quatre vegades, avui; m'ha convidat a dues festes en cases particulars, al Shanghai Palace i a una clariana al turó, on en Sam diu que la gent a vegades hi va a fer *dogging*. Normalment no prova de convidar-me a aquestes coses, perquè em poso neguitós als llocs massa plens de gent i em començo a gratar les mans. Quan ens veiem, ens veiem a la meua habitació o a la seva habitació o a l'habitació de l'Alice.

—*Planeta glaçat* és per gais —diu l'Aslam—. Deixa de comportar-te com una nena i vine.

—És educatiu, punyent i amb una fotografia preciosa. Tu sí que ets gai.

—D'acord —diu—. L'Aaron Mathews hi anirà. —L'Aaron Mathews va provar de violar a petons l'Alice en una festa quan jo havia anat a veure la iaia a Leices-

ter. Em va trucar a les tres de la matinada i es va estar vint-i-cinc minuts plorant com una desesperada. El tio no va al nostre institut i no l'he vist mai.

—No és veritat —dic.

—Sí que ho és. I li podem esclafar la polla. L'Elliot ve. I la Hattie.

—És mentida?

—No és mentida.

—Si és mentida, t'esclafaré la polla a tu. I em sembla que no sóc capaç d'esclafar polles, o sigui que potser només li trencaré el mòbil o alguna cosa així.

—Sí que n'ets capaç. Jo l'aguantaré i tu li pots aixafar els ous amb un martell.

—No penso fer-ho.

—Doncs ho hauries de fer.

—Per què hi vas, tu?

—Per tu.

—I?

—I també per l'Amy.

—No sé qui és.

—Ja t'ho vaig dir. Et vaig passar l'enllaç al seu YouTube. Fa vídeos d'ella mateixa fent *playback* amb cançons de rap. S'ha fet viral. Em penso casar amb ella.

Jo ric.

—Quedem al rètol d'aquí una hora. He de penjar. L'aigua ja bull.

—Molt. Bé.

Poso una cullerada de Nesquik de maduixa i una bossa de te a la meva tassa de Forever Friends i hi afegeixo aigua. La mà em tremola una mica. Penso en l'Alice i l'Aaron Mathews. M'imagino un noi alt amb una

quantitat impressionant de pèl facial que li pressiona la boca al coll mentre li magreja simultàniament el cul i la teta esquerra. No sé si això és possible. Ho provo amb una Alice imaginària i descobreixo que és estrany i incòmode, però no impossible.

Em sento petit.

Com un ratolí de bosc perdut en un supermercat.

L'Amundsen em fot un cop amb el cap al genoll i gemega. Baveja i remena la cua. Li buido una llauna de tripes al bol i l'hi trec al pati. L'Amundsen fica tot el cap a dins del bol i endrapa com una llanxa motora. Aixeca el cap i li pengen glòbuls de tripes dels forats del nas. Se'm comença a acostar i jo reculo ràpidament i me'n torno a la meva habitació.

Torno a estirar-me al llit i engego l'ordinador. Em trobo amb l'Alice. Ens diem hola. Ella diu que s'ho està passant bé i que aviat se n'haurà d'anar. Li pregunto què han estat fent. Diu que prendre el sol i nedar. Jo dic que genial. Ens mirem un vídeo de com maten dos homes. Els homes són membres d'un càrtel de la droga. Els fan seure sense camisa en un terra de fang, d'esquena contra una paret de formigó. Al primer home el decapiten amb una serra mecànica. Cau al damunt de l'altre home. L'altre home continua assegut igual i la forma de la seva cara no canvia i el maten amb un ganivet Bowie. S'hi estan més estona i no hi ha tants focs artificials.

—Aquest estava bé —diu ella—. Me n'he d'anar. Sortim a sopar.

—D'acord —li dic—. Et trobo a faltar.

—Jo també et trobo a faltar.

L'Elliot Trump ha pujat fotos noves.

La Katya de Vangelo té Joseph Gordon-Levitt, les crispetes i el vi rosat a punt per passar una nit amb les noies.

La Carly Yates pensa que hi ha gent que se'n podria anar a prendre pel cul.

MILF calenta vol la teva llet

Sentència: violació anal fins a la mort

Pervertits britànics follen al bosc

Un home i una dona seuen l'un al costat de l'altre en dos trons. Porten corones i roba medieval. La dona diu que vol que el rei Tronxo torni perquè la seva vagina se sent sola. L'home que té al costat li diu que és el príncep Tronxo i li toca la cuixa mentre clava mossegada a una cuixa de gall dindi. Ella crida que comenci la competició de tir amb arc. L'Amundsen torna a entrar a la meua habitació, ensuma res en concret i s'ajau a la catifa. Tres homes amb roba medieval es treuen les polles i comencen a masturbar-se d'una manera ferotge mentre apunten cap a una diana a tres metres de distància. Estic confús. No ho entenc.

La Carrie Machell està en una relació.

He guanyat un MacBook gratis.

Em trec el mitjó de la polla i el tiro a l'Amundsen.

L'Elliot i la Hattie estan agenollats a la vorera, es freguen Quiniderm a les galtes mútuament. L'Aslam està estintolat al pal del rètol del carrer. Fa fred. A la mà hi té una ampolla de dos litres de cola Tesco i una ampolla mig buida de rom Captain Morgan, i es mira alguna cosa al cel. La llum taronja borrosa li il·lumina la cara i projecta el seu reflex en una bassa que té entre els peus. Mou els braços com ales.

—Arrg —crido jo.

—Bah —crida l'Aslam.

—Etggar —diu la Hattie.

—Hola.

—Aguanta això —diu l'Aslam. Li prenc l'ampolla de cola de les mans i m'assec a l'asfalt amb les cames encreuades, amb l'ampolla entaforada al triangle que em fan les cames. Descargolo el tap i aguanto bé l'ampolla mentre ell hi aboca el rom. M'esquitxa les mans. Jo hi escupo i me les frego al jersei. La Hattie s'ajup i fica la mà a la seva bossa.

—Etggar —em diu—. T'he portat una cosa. —Em passa un tros de metall groc.

—Gràcies —li dic—. Què és?

L'Aslam badalla i s'escola rom per entre els meus dits.

—És un puny americà. Es fiquen els dits pels forats.

—Tens Parkinson?

—Em sembla que no.

—Ho deia a l'Aslam.

—Ah. Doncs he pensat que el podries fer servir amb l'Aaron. O sacsejar-l'hi davant dels morros fins que es pixi a sobre. M'enrecordo d'aquell concert de nades quan aquella noia s'ho va fer a sobre quan cantava un solo a davant de tot de l'església i es veia com els pantalons se li tornaven foscos i després hi havia tot el terra ple de pipí. Va ser al·lucinant.

—Gràcies, Hattie —li dic—. Ets molt atenta.

—Com és que tens un puny americà? —pregunta l'Aslam.

—Perquè brilla. M'agrada. Me'l va comprar l'Elliot. Va dir que jo era tan bonica que a batxillerat tothom provaria de violar-me. —L'Elliot és l'únic de nosaltres que no anirà a fer batxillerat a la ciutat del costat de la nostra. Treballarà de lampista amb el seu pare, que fa olor de pela de taronja i plora quan els jugadors de futbol canten l'himne nacional abans dels partits.— Diu que hauria d'estar preparada per barallar-m'hi o matar-los i que no volia que em fes malbé els artells perquè són els artells més macos que ha vist mai.

—Gai —diu l'Aslam. Gai no vol dir homosexual. Vol dir una altra cosa. Vol dir que dius sincerament la mena de coses que dirien els nostres pares.

—Perdona que sigui una persona agradable.

—Gai.

La resta del rom desapareix a dins de la cola i torno a tapar l'ampolla i ho barrejo tot. Ens la passem.

—Has pegat alguna vegada a algú? —diu la Hattie.

—Moltes —dic jo—. Una. No. Mai. Cap vegada. I tu?

—Contínuament. Vaig pegar a l'Ella la setmana passada perquè va dir que faig servir fregalls metàl·lics de tampó, cosa que no és veritat. És molt fàcil. El secret és fer veure que són el teu pare.

—A mi em cau bé, el meu pare.

—Algú que odiïs molt.

—Jo no odio a ningú.

—Doncs no esperis pas que podràs pegar a ningú.

—Ho ha de fer —diu l'Aslam, que em posa la mà a l'espatlla i somriu—. Si no ho fa, tothom començarà a ficar els dits a la figa de l'Alice. —Em faig un cigarret i l'encenc, em sento insegur i insubstancial. L'Aslam posa la mà com si volgués donar un terròs de sucre a un cavall.— Hi sucaran la mà sencera.

Una noia que gairebé reconec obre la porta de la casa de Huntsdon Street. És rossa i porta els cabells curts i somriu i té una ampolla de vodka blau arrapada al pit. Ens diu que entrem. Entrem. La gent està escampada per tota la casa. Seuen i s'estan drets i parlen i es morregen. Ens deixem caure en una zona buida de moqueta al costat de l'estufa elèctrica.

—Allà —diu l'Aslam, i assenyala un grup de tres nois asseguts a les escales—. És aquell. El del mig.

—Com ho saps?

—Facebook.

—Segur que és ell? —El noi porta texans rentats a la pedra i una samarreta blanca amb el coll en punta tan baix que se li veu un mugró. Porta un tatuatge tribal al voltant de l'avantbraç.— Vull dir si estàs totalment segur que és aquell.

—Sí.

—No se'l veu una mica alt? —Se'l veu extremadament alt. El noi de la seva esquerra sembla un tigre i el noi de la seva dreta sembla una albergínia.— Porta un tatuatge de debò.

—Segur que és un mitja merda. Jo li agafo els genolls i tu li trenques la cara.

—Em sembla que primer hi hauríem de parlar.

—I dir-li què? Gràcies per violar la meva nòvia. I un colló. Foradem-li la porta del darrere. —Una noia que tenim a la dreta arronsa el nas i aixeca una cella. Jo provo de somriure però la meva cara no pot agafar la forma correcta.

—Aslam, això vol dir donar pel cul a algú.

—Em pensava que volia dir pegar a algú al clatell.

—Com vols que vulgui dir això?

—No ho sé. Tu vés-hi. Jo et cobreixo.

—Tinc por.

—Tu beu.

—D'acord.

Fem torns i ens bevem tanta quantitat de rom amb cola com podem. Fa que la panxa se m'encongeixi una mica però sí que em torno més valent. Quan bevem tinc la sensació que el meu cos es fa més sòlid i que tinc menys possibilitats de sortir flotant cap al cel o d'enfonsar-me a terra o de desaparèixer en el no-res.

Arriba més gent i la casa s'encongeix. Molt de soroll. Algú diu a en James que a dalt hi ha òxid nítrós i se n'hi va amb la Hattie.

—A punt? —diu l'Aslam. Ens hem estat mirant dues persones al costat de la tele que per flirtejar s'insultaven.

—Sí.

M'aixeco i caic una mica cap a una banda.

—No —dic.

—Sí —diu ell.

Em dreço. Tinc el pit com tremolós. Em clavo les ungles a les mans fins que sembla que m'hagin d'esquinçar la pell. Em fan falta dotze passes per arribar a les escales. Dotze passes minúscules. Quan hi arribo, m'agafa pànic. Em quedo mirant les vambes de l'Aaron Mathews. Són Nike, blanques i blaves. Són grosses. Té els peus més grossos que els de cap altra persona que jo conegui. Hauria de fer nous amics. Hauria de fer nous amics amb peus atípicament grossos i físics intimidadors.

—Ei, hola —dic. No entenc per què he dit «Ei, hola». No havia dit «Ei, hola» en tota la meva vida.

—Ei, hola —diu l'Aaron Mathews. Somriu. Es mira els seus amics i els seus amics se'l miren a ell i tots fan unes rialletes. Jo penso en el meu llit i que no entenc per què no hi sóc.

—Ei, hola —torno a dir. No tinc ni idea de per què dic «Ei, hola». L'Aaron hauria de fotre'm un cop de puny. Jo em fotria un cop de puny.— Maques, les vambes —dic—. Molt ben parides. —Una de les raons per les quals no m'agrada parlar amb desconeguts és perquè em resulta difícil simular una conversa informal amb ells. A vegades memoritzo notícies d'esport per fer-les

servir quan tinc algun tio al costat als urinaris, a les caixes de supermercat i a les parades d'autobús. O frases de pel·lícules per omplir els silencis. Però ara mateix no hi ha res que em sembli rellevant.

—Te n'estàs enfotent?

—Ui, no, ni va ni ve.

—Què?

—Mmm.

—Vols alguna cosa?

—Ets l'Aaron Mathews? —dic. Li miro la cara i la seva cara fa por, o sigui que torno a mirar-li les vambes. Les seves vambes tan maques. Tan maques i tan enormes. Voldria que la seva cara fos un parell de vambes maques que em pogués calçar, i saltar amunt i avall fins que es disculpés pel que va fer.

—Sí.

—Genial —dic—. És genial. Coneixes l'Alice Callo-way?

Ell riu.

—Sí.

—La vas violar a morrejades?

—Si vaig fer què?

—Vas forçar-la?

Riu encara més.

—La vaig forçar a deixar-me estar. La molt porca. —Pica l'ullet a un dels seus amics.

—Genial —dic—. Moltíssimes gràcies. —Giro cua i tanco els ulls tan fort com puc. Vull que em quedin cosits. Provo de tornar cap al lloc on hi ha l'Aslam amb els ulls tancats. Sento riures darrere meu. Algú em crida que me'n vagi a prendre pel cul. I penso: vés a prendre

pel cul tu. Penso: on puc anar a prendre pel cul? El meu cos és tan pesant com cent cossos. Em sento com un il·lusionista que ha serrat accidentalment per la meitat la seva ajudant. Vull desaparèixer.

—Què cony ha passat? —diu l'Aslam.

—Diu que ella se li va tirar a sobre. Me'n vaig.

—I una merda —diu—. No t'ho reconeixerà, que la va violar. Ara ja no queda bé, no està de moda. Torna cap allà i fot-li un cop de puny.

—Em sembla que me'n vaig a casa.

—Que hi tornis, collons. —S'aixeca i em fa aixecar a mi i em clava una empenta. Jo em tapo els ulls amb la màniga. Miro darrere meu. L'Aslam s'estintola a la llar de foc amb els braços plegats i fa cops de cap per ordenar-me que em mogui. Jo avanço. No tinc ni idea de què faig. Sóc una bomba suïcida. No crec en res.

Torno cap a les escales i em miro l'Aaron Mathews i aixeco la mà. S'ha tornat molt pesant. No la sento ni la veig com si fos la meva mà. És la meva mà? Probablement sí. No sé a quin lloc de la cara li hauria de posar la mà. A les pel·lícules, la gent es pega als ulls. Però jo no vull deixar-lo cec. Seria terrible. Em portaria als tribunals i li hauria de donar tots els diners que em van tocar quan es va morir la iaia. Li hauria de pegar al front. Hauria de dir alguna cosa intimidant i després deixar-lo sense sentit.

—Val més que et preparis —dic—. Perquè avui a les tres en punt et penso violar.

Parpellejo.

L'Aaron Mathews em pega a la cara.

No sabia dir exactament on, però és evident que és

a la cara. Caic. L'Aslam salta per sobre meu i es llança al damunt de l'Aaron Mathews. Agafa l'Aaron Mathews pels cabells. Em sembla que agafar algú pels cabells no és un bon moviment de lluita. En Jackie Chan no va agafar mai ningú pels cabells. Em començo a aixecar i el Tigre em clava el genoll al pit. Això sí que és un bon moviment de lluita. Fa mal. M'esclaten focs artificials a dins de les costelles. Caic a terra i rodolo cap a una banda i miro enlaire. L'Albergínia està buidant les butxaques de l'Aslam. El Tigre em prova d'agafar les mans. Jo l'agafo pel coll de la camisa i li foto un cop al nas amb el cap. Ja no és el meu cap. No és res. Agafo l'Aslam pel braç i l'arrossego cap a la porta i sortim per la porta i correm turó amunt, mirant enrere. No ens segueix ningú. M'omple per dins l'aire dur, i em crema. M'imagino que em cauen les cames i em cauen els braços i que el meu cap desmembrat flota lentament cap al cel com un globus d'aire calent, els núvols m'agafen per les temples, els llums intermitents dels avions se'm reflecteixen als ulls.

Ens deixem caure a l'herba del parc i ens ajaiem d'esquenes, panteixant.

Quan podem respirar una mica millor, dic:

—Gràcies per provar-ho.

—Estàs bé?

—No —dic.

—Li has fet sang, al nas d'aquell de color morat.

—Oh.

—Què era allò que has dit de violar-lo?

—*Benvinguts a la casa de nines.*

—Has de deixar de fer aquestes coses.

—A les pel·lícules es diuen millor les coses.

Es recolza cap enrere i tomba el cap.

—Jo penso que és mentida, allò que ha dit.

—No ho sé.

—Què faràs?

—No ho sé. —Arrenco grapats d'herba del terra. A la versió cinematogràfica d'ara mateix, tornaria corrent a la casa, aixecaria l'Aaron Mathews per la nou del coll i el sacsejaria violentament fins que confessés que havia dit una mentida. Després me n'aniria a Antigua amb helicòpter i faria un petó al nas a l'Alice.— Tinc son.